

paa den ene eller den anden Maade, om man vil foretrække at tage det som en Procentdel af Bankens Omsætningskapital, dens Nettofortjeneste eller paa anden Maade, er mig ret ligegyldigt, naar vi blot faar Beløbet skaffet til Veje. Denne Fond skulde efter min Mening administreres delvis af Repræsentanter for Bankerne, men saaledes, at Repræsentanter for Staten har Hovedindflydelsen. Jeg mener, at dette er nødvendigt, da vi ellers kan risikere, at hvis det gik galt i den ene Bank, kunde de 99 andre — eller hvor mange der er — modsætte sig, at der blev ydet Hjælp der, hvor det var gaaet galt. Derfor mener jeg, at mere neutrale Elementer skulde have Hovedindflydelsen paa Bestyrelsen af en saadan Hjælpefond og paa, naar og i hvilken Udstrækning der skulde gøres Brug af Fonden. Det er min Hensigt, at den kun skulde bruges til Dækning af Sparere, men ikke til Dækning af Aktionærer. Jeg mener heller ikke, det paa Forhaand skulde være slaaet fast, at Sparerne til enhver Tid fuldt og helt skulde være sikret, og det mener jeg af to Grunde: for det første, fordi Fonden ikke i nogen Henseende skulde bidrage til at svække Ansvarfølelsen, for det andet, fordi Tabene kunde blive saa store, at Hjælpefondens Midler ikke strakte til; det skulde være *Hensigten* til enhver Tid at sikre Indskyderne, men det skulde ikke paa Forhaand være slaaet fast. Nu kunde jeg tænke mig, at en Del vilde sige: Men hvorfor vil man ikke lige saa godt sikre Aktionærene; de er dog lige saa gode Sparere som Indskyderne; det skal være blevet udtalt paa Landmandsbankens Generalforsamling for nylig. Jeg skal selvfølgelig ikke paa nogen Maade kritisere, at Folk anbringer deres Penge i saadanne Aktieselskaber; navnlig i et Aktieselskab som Landmandsbanken, et gammelt og ellers solidt og anerkendt Foretagende, skulde der jo til enhver Tid være Sikkerhed for Aktionærene. Men vi maa ikke glemme, at naar man sætter sine Penge i Aktieforetager, saaledes at de indgaar i Selskabets *Driftskapital*, løber man en betydelig større Risiko, end hvis man sætter sine Penge til en billigere Rente som *Indskud* i den paagældende Bank. Som Aktionær regner man jo med at faa en større Rente af sine Penge, men maa saa ogsaa tage større Risiko, og man maa være paa det rene med, at gaar det galt, er det Aktiekapitalen, der springer først, medens Indskuddene staar paa en bedre og sikrere Plads. Naar man vil tage For-

delen som Aktionær, maa man ogsaa finde sig i Risikoen derved, nemlig at Aktionærene kommer i anden Række, naar det drejer sig om at faa Dækning for Tab. Jeg kunde ligeledes tænke mig, at nogle vilde sige: Folk kan lade være at sætte deres Penge i Bankerne, de kan anbringe dem i Sparekasser og i Obligationer, navnlig Kreditkasseobligationer, eller paa anden sikker Maade. Jeg indrømmer, at Folk i langt højere Grad, end Tilfældet er, burde anbringe deres Penge paa Steder som de nævnte, hvor Sikkerheden er større og Omkostningerne ved Administrationen af Pengemidlerne betydelig mindre. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, der talte om vore Bankers dyre Administration; thi det er en uforholdsmæssig dyr Administration, Bankerne har, der er en alt for stor Forskel mellem den Indlaansrente, de giver, og den Udlaansrente, de tager. Jeg erkender dette, og det ser maaske mærkeligt ud, at jeg som Sparekassemand gør mig til Talsmand for Bankernes Interesse i højere Grad, end de egentlig selv har gjort. Naar jeg gør det, er det, fordi jeg mener, at det Spørgsmaal, om Folk vil anbringe deres Penge i Banker eller Sparekasser, maa de selv afgøre efter den Vejledning og de Raad, der kan gives dem. Det er mit Haab, at det efterhaanden maa gaa op for dem, at de anbringer dem bedre og billigere i Sparekasserne, men jeg mener dog, det er en Pligt af Lovgivningsmagten at søge at sikre dem, der nu en Gang vil anbringe deres Penge i Bankerne.

Det er altsaa Sparerne, jeg mener bør hjælpes, og jeg mener, at det bedst kan ske paa den Maade, jeg har nævnt. Jeg tror, som sagt, at de nuværende Bestemmelser i Bankloven af 4. Oktober 1919 er i Stand til at dæmme op for en Gentagelse af Krak som dem, vi de sidste Par Aar har været Vidne til. Man maa nemlig huske, at Aarsagen til Skaderne, der er sket, næsten alle Vegne er at søge i Gullaschperioden. I hvert Fald er det efter min ringe Mening vor hele Guld- og Seddelpolitik, den Pengeoverflod, der skabtes, og den Brug eller snarere Misbrug, der med Landmandsbanken i Spidsen blev gjort af den, der er Skyld i, at Guldføberen bredte sig Landet over. Og Virkningen er stadig den samme: medens man under Højkonjunkturen lever højt, trækker man samtidig Veksler paa Fremtiden, og det er disse Veksler, der nu skal indfries paa en Tid, hvor Pengene er svundet bort.